

Un capvespre mirant el mar

La sorra s'enfonsa sota els meus peus nus. La noto suau i càlida mentre s'escola per entre els dits fugissers. Un pas rera l'altre i vaig resseguint la costa de la meva platja preferida. Avui necessitava sentir la remor de les ones trencant a la vora del mar; sentir la seva música, el seu balanceig i l'olor de l'escuma brollant de les crestes altives. Vull veure l'horitzó planer i llunyà que em porta més enllà, fins terres desconegudes on el pensar s'esbaeix i no té deturador. La feina m'ofega, la solitud m'entristeix i el món m'embolcalla amenaçant; sort de la petita Júlia, el meu tresor, la meva vida, l'aler que m'acompanya i em fa remuntar el vol des de la mediocritat que m'embolta. Si no fos per ella, per aquesta part serena i plena del meu ésser, no tindria gaire sentit lluitar ni sobreviure en aquesta jungla. El fet de ser mare, de rebre les abraçades i els petons d'una coseta tant dolça, em fan la dona més forta del planeta, i l'esforç diari em sembla una banalitat passatgera.

Amb aquest pensament, escoltant-me per dins, mentre la salabor em condimenta la figura, vaig arribant a les roques de l'Arrabassada. Formes arrodonides i forats trencats, cúmuls de petxines i entrants omplerts; la roca s'esberla en el pas del temps i l'aigua se'n menja la part que ella deix.

Però una forma allargada, talment humana, s'albira estirada, jaient de costat. M'hi acosto amb cautela, amb una mica de por. No li veig les cames!. Un garbuix informe de xarxes i restes del mar semblen formar com una cua de peix. Serà una sirena que ha perdut el rumb i ha ancorat desmaiada després d'un gran esforç? O és un peix monstruós que s'ha menjat algú i ha agafat la seva forma?. El cap, recostat i ben moll em recorda un home. Els seus rínxols mullats, daurats a la llum del capvespre li cauen sobre un rostre preciós, de formes belles, nas rodonet i pòmuls senyors. Li giro el cos i obro la boca, respira amb feines i deixa entreveure un dental ben formós. Somric instintivament, nerviosa i cofoia: veure unes dents tant blanques i perfectament dressades em recorden anàlisis de la meva professió i la mania d'inspeccionar les boques de les meves parelles com si d'un equí es tractés.

Poc a poc es refà. Panteixa i s'estira. La cua de peix se li deslliga i de la xarxa enmascarada en surten dues cames, ben llargues i clares. Uns texans estripats són la senyal d'una quotidianitat prou mundana. S'incorpora amb

esforç i em mira sorprès. Dels verds ulls en surten guspises de desig i entenc tot seguit que he trobat el meu cavaller. L'ajudo a alçar-se, li trec la brutícia i les restes de peix. No me'n sé avenir. Tota sorpresa, l'acompanyo a casa meva.

En el camí em conta amb penes que és un mariner d'un vell vaixell de pesca d'altura que s'ha trobat enmig d'una enorme tempesta. Les xarxes que servien per treure el peix del fons del mar i que s'havien de pujar a bord per no arrossegar-lo al fons del mar se li han enredat de tal manera que l'han fet caure fet un manyac. Ha cridat als seus companys, ha lluitat contra les onades, però la força natural se l'ha endut ben lluny. Ha nedat i nedat per surar i sobreviure, fins que el cansament i la tempesta han pogut amb la seva voluntat. Ja no recorda res més fins que s'ha despertat i ha vist el rostre d'una dona preciosa que l'ajudava a dreçar-se i treure's les xarxes d'enmig de les cames.

Feia tant de temps que em trobava sola, que buscava parella, que volia sentir-me estimada, tot i no necessitar ningú per fer-ho, que no sé si podria demanar-li l'amor que desitjo.

Han passat dos mesos des de l'encontre, i en Patrick m'ha regalat un somriure rera un altre, un petó sobre un altre, una tendresa sense canvi. No m'ha demanat res i m'ho ha donat tot. Quan anem a sopar al Serrallo una cassoleta de peix o unes cigales amb cloïses sembla que el vegi pescant aquests fruits de la mar i que el destí fugisser fins ara m'hagi regalat un perfecte company. Quan a les nits ens estirem al llit i acaricio els seus rínxols daurats i ressegueixo el seu cos fort i musculat em ve un plaer tant intern que unes pessigolles malaltisses em remouen l'estómac i em fan riure fins que em venen els plors.

Visc un somni i no vull despertar. Sóc molt feliç amb la Júlia i el Patrick, la clínica dental i la casa ben gran. Ho tinc tot, no em falta res i així ho havia desitjat sempre. I tinc tanta joia que no crec que sigui lícit ser tant afortunada. La veritat és que no esperava tenir mai el que desitjava. Havia perdut les esperances després del fracàs amb el pare de la Júlia i en tres anys i mig no he conegut més que un parell de bergants sense cap gràcia. No crec que sigui tant exigent, no crec que sigui un problema viure amb mi, però els pocs homes que han passat per la meva vida no m'han tractat massa bé, i per això ja tinc dubtes que n'hagi conegut algun de bo. Però en Patrick...ell és un tresor! Em parla sempre amb un somriure, em tracta com una princesa, m'afalaga i

m'embolcalla amb els seus braços com si fos un regal per ell. No vull saber ni si ha de tornar a la seva barca ni d'on ha sortit, ni si se'n recorda d'on ve i hi vol fugir, perquè vull disfrutar d'ell mentre el tingui, i el vull per sempre com un do dels déus. Menys mal que l'amnèsia sembla perpètua i no recobrarà la memòria mai més. La neuròloga ja em va dir que el cop sofert al cap l'havia deixat irremeiablement a les meves mans, com un nen, perquè seria incapaç de recordar que va fer ahir mateix.

Oh, quina joia!. Vivim el dia i la nit. Viatgem i ens capbussem en milers de llocs; ens estirem, riem, jaiem, nadem, ens acarorem els cossos nus sota la llum dels estels en una platja de Bali o íntimament a casa nostra en la claror de les espelmes perfumades. El tantra ens acompanya en les dances joganeres i ens resseguim els plecs de la pell. Olorem mil matissos, encens i vainilla, xocolata i maduixes, perfum de patxuli i seda pels ulls. Els jocs ens encisen i ens porten la flaira del vespre perdut. Tot és tant clar i la vida és tant pura que no sé si mereixo aquest gran do diví.

Però tot d'una ha fugit. Ha despertat del seu somni i ha recordat ser espòs i amant, pare estimat i patró d'un gran buc. M'ho diu entre plors, amb els meus i els seus, perquè l'estima era tant forta que no podia ser. No es pot triar, es deu al passat i ha de tornar a refer la família.

Tot d'una se'm trenca el món, caic en un buit, semblo morir i m'envaeix un neguit. Les pessigolles han donat pas al mal de cor, el somriure etern a l'enuig intern i ploro i ploro...llàgrimes mortes van caient sens parar.

Torno un dia i un altre al mateix lloc on el vaig trobar. Torno amb l'esperança que el mar me'l regali un altre cop, però sé que mai passarà. Continuaré amb la clínica i els meus pacients, l'amor de la Júlia i la meva solitud. Sé que no puc tenir allò desitjat però almenys estic contenta d'haver-ho trobat almenys un instant.

El vent em renta la cara al capvespre i miro les onades com revolotegen a l'Arrabassada. Passo pel passeig sota la pèrgola del fons i veig un noi assegut en un pedrís. Me'l miro inquieta veient com escriu, capficat i atent. Una ploma negra balla entre els seus dits i de tant en tant alça els ulls. Li miro el semblant i em recorda l'amor. M'hi enfronto i li pregunto: -Que potser ens coneixem?. I ell tot sorprès, però a la vegada segur, em fa un somrís i em diu: - T'estava esperant i escrivia el desig d'una dona com tu de trobar algú com jo.

031 UN CAPVESPRE MIRANT EL MAR

Les paraules del paper s'han fet realitat i la sort t'ha fet ser la meva protagonista; una dona que troba un mariner a les roques.

El cor se m'embala mentre el pit m'esclata i unint-nos abraçats ens donem un petó. Cau el paper, s'esborren les frases, la faula retorna del seu imaginari i mentre atrapem els instants, ajaguts i acariciant-nos, recordem la joia que tant desitjàvem i hem fet possible per la força inmensa del nostre amor.